

Karácsonyi hírlevél

Nagy szeretettel köszöntök Mindenkit ebben az adventben, és örömmel bocsátom közre hírlevelünket, töretlen hittel Krisztus kegyelmes szeretetében, Isten megújító kegyelmében.

Kis összeállításunkban Sándor Bácsi köszöntését, fiatal, majd a nem annyira fiatal Testvéreink Isten iránti hálából fakadó gondolatait, a végén pedig néhány kis rövid bizonyágtételt osztunk meg Veletek.

Bereczki Sándor lelkipásztor

„Üdvözítő született ma nektek...”
(Lukács 1,11)

Ez a karácsonyi örömhír: „*Üdvözítő született ma nektek.*” Ezeket a szavakat először egyszerű pásztorok hallották a betlehemi mezőn. Isten követői, angyalai olyan emberekhez szóltak, akik kezében sohasem volt Biblia. Írni, olvasni sem tudtak. Maguknak éltek. A hit, az Isten dolgai nem érdekelték őket.

Az Úr a legnagyobb örömhírt mégis velük közölte először. Nem talált náluk jobb és alkalmasabb embereket? Nem, mert Jézus a bűnösökért és elveszettekért jött. Az Úr most hozzánk is szól. Ez az üzenete: Van Üdvözítő, s aki hisz benne, üdvösséget talál.

Az Örökkévaló most a mulandónak az örökkévalóságról beszél, mint egykor népének: „*Egy hang szól: Kiálts! Én kérdeztem: Mit kiáltsak? Minden test csak fű, és minden szépsége, mint a mezei virágé. Elszárad a fű, elhervad a virág, ha ráfúj az Úr szele. - Bizony csak fű a nép! Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk ígéje örökre megmarad. Magas hegyre menj föl, ki örömhírt viszel Sionnak, kiálts erős hangon, ki örömhírt viszel Jeruzsálemnek! Kiálts, ne félj! Mondd Júda városainak: Itt van Istenetek!*” (Ésaiás 40,6-9)

Az ember élete múló percekből áll, és ezek a percek is tele vannak bűnnel és könnyekkel. S ha ki tudjuk mondani, hogy vesztesek és bűnösök vagyunk, akkor Jézus, az Üdvözítő belép az életünkbe, és új emberré formál. Elszáradt, elhervadt, csalódott, lesújtott, a világhoz láncolt életünk, békességet, szabadulást talál Jézus Krisztusnál, a Megváltónál. Megment, hogy élj, mint szabad ember. Sivár napjaidnak tartalmat ad, mert a szívedben lakik, és boldoggá tesz.

Jézus Krisztus, a megígért Megváltó szegényes körülmények között született meg. Egy kis sziklabarlangban kapott helyet, amit istállóknak használtak a pásztorok. Nem volt hely számára máshol. Mária és József hiába kopogtatott az ajtókon, sehol sem fogadták be őket. Később is így volt ez, Jézus mondta: „*A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészükük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.*” (Lukács 9,58) Legvégül csak egy kis hely maradt neki, ahová fejét lehajtsa: ez a gólgotai kereszten volt.

Megszületett a Megmentő, közénk jött a Megtartó. A szívünk közelebb akar-e jutni Hozzá? Tegyük meg az első lépést! Az Úr közel! Krisztus az Út, az Igazság és az Élet, Általa jutunk el az Atyához.

A pásztorok útra keltek, mert hittek az angyaloknak, a szívüket áthatotta az üzenet, amit hallottak: „Üdvözítő született ma nektek!” Amikor beléptek a barlangba, a sziklafalba vájt jászolban meglátták az újszülöttet, a „jó Pásztort, aki életét adja a juhaiért.” Csodálattal néztek rá, hittek benne, Jézusban, az Üdvözítőben. Szegődjünk mi is a pásztorokhoz, mert új és megújító kegyelemmel vár minket az Üdvözítő.

Az Úr Krisztus megszületett. Örömmel ünnepeljük születését. S örömmel ünnepeljük és áldjuk azt a napot, órát, percet, melyben megragadta szívünket, megváltott minket, és üdvösséggel ajándékozott meg minket.

Az Üdvözítő szeretete hassa át ünneplésünket, áldott karácsonyi ünnepeket kívánok mindenkinek!

*

Dr. Bárdos Blanka

Hála az év áldásaiért

*„...jelentsd meg nékik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad.”
(Márk 5,19)*

Ezzel a bibliai idézettel kezdtem el az évet, az Ige év közben is sokszor eszembe jutott. Nem egy átlagos év volt ez a mostani. Sok minden változott, de Isten jelenléte, szeretete egy pillanatra sem hagyott el minket. Számunkra ez az év sok áldást hozott, és persze sok kihívást is. Ebben az évben született harmadik gyermekünk, Domonkos, és ebben az évben épült fel a házunk, ahová még karácsony előtt be is tudunk költözni. Ez lesz a harmadik költözésünk, és a negyedik hely, ahol lakunk idén. Megéltünk sok-sok bizonytalan helyzetet, a családban betegséget, az anyagiakban hiányokat; mondhatni semmi sem ment a tervek szerint, de mégis átéltük, hogy velünk van az Isten. Ez hihetetlen ajándék az életünkben!

Mit tanultam ebben az évben? *„Hat bajodból megszabadít, és a hetedikben sem illet a veszedelem.” (Jób 5,19)* Jézus nem azt ígérte, hogy nem lesz baj, vagy, hogy aki Istent szereti, annak minden sikerül, hanem azt ígérte: veletek vagyok minden nap a világ végezetéig. Szerintem ez jobb, mint egy kényelmes, megtapasztalás-mentes élet. Volt, hogy bajban voltunk, de az Úr sosem késett el a segítséggel. Átélttem, hogy Isten gondviselése nagyobb biztonság, mint egy pénzzel teli bankszámla, Ő nagyobb védelem, mint a maszk, és mikor már nincs emberi segítség, akkor Neki mindig van egy mennyei megoldása. Gyakorlatban tapasztaltuk, hogy Isten a mi biztonságunk.

Mivel az otthonunk felépülése több mint egy évet csúszott, bizonytalanná vált az albérleti lakhatásunk, hónapokon keresztül éltünk úgy, hogy bármikor hazajöhet a tulajdonos. Csodálatos két és fél évet töltöttünk ezen a helyen, nagyszerű szomszédokkal, és ami most ezekben az időkben különösen felértékelődött, hogy számtalan embert meg is tudtunk hívni egy kis beszélgetésre, vendégségre, imádságra. Aztán egy nem várt pillanatban hirtelen tényleg költöznünk kellett, és hihetetlen volt az, hogy Isten olyan megoldást adott, amire nem gondoltunk volna. Mi azért imádkoztunk, hogy elkészüljön a házunk, mire költöznünk kell, de Istennek jobb terve volt. Apukám nagynénje megözvegyült, és egyedül lakott egy nagy kertes házban, ahol volt egy kis apartman a tetőtérben. Egy véletlen beszélgetés során felajánlotta, hogy örömmel vár minket, ha szükségünk lesz rá. És szükségünk lett rá. Amikor felhívtuk,

hogy mennyire gondolja komolyan, hogy két nagyon aranyos, de hihetetlenül aktív gyerekekkel, és egy nemsokára érkező újszülöttel befogad minket, azt mondta, hogy azért imádkozott, hogy Isten adjon neki feladatot. Végül öt hónapig élveztük Éva néni vendégszeretetét és bizalmát. Nyolcvan év feletti életkora ellenére sokat segített, és amikor megszületett Domi, nagyon jó volt, hogy ő is ott volt. Nagyon megszerettük egymást, és hálás vagyok az Úrnak, hogy nem költöztünk az új házukba akkor. Éva néni nagy jót tett velünk, amit soha nem szeretnénk elfelejteni.

Nyár közepén újra költöznünk kellett, mert Éva néni lányáék hazajöttek Németországból. Megint úgy imádkoztam, hogy ha lehet, már az új helyre költözzünk, de az Úr megint csak máshogy tervezte az utunkat. Végül a szüleimhez költöztünk, akik nagy szeretettel fogadtak bennünket, és ahol már a nővéremék is ott laktak. Isten úgy gondolta, mielőtt az épülő új helyen egymás szomszédságában fogunk lakni, fizikailag is együtt kell élnünk. Ez az időszak is nagyszerű volt. Vannak pszichológusok, akik nem javasolják azt, hogy a generációk együtt lakjanak, de Isten nekünk kijelentette: „*Íme mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak!*” (Zsoltárok 133,1) Ezt mi a saját bőrünkön is megtapasztaltuk. Tizenketten laktunk együtt, hat gyerek, folyamatos hangzavar, igazi intenzív együttlét. Most, hogy bezártak a templomajtók, Isten megnyitotta a „nagy család templomát”. És most, év végére tényleg költöznünk az új helyre.

Nagy tanulsága ennek az évnek, hogy nem kell Istenre erőltetnem a kéréseimet és a saját megoldásaimat. Elég, ha Rá hagyatkozok. Neki jobb terve van, és ami a legjobb, hogy Ő velünk van. Sok fizikai áldás mellett, amiket a moly és a rozsda megemészt, sokkal-sokkal értékesebb az, hogy Jézus önmagát adta értem. Az Ő áldozata árán közösségben lehetünk az élő Istennel. Ez a legnagyobb dolog, amiért mindörökké hálás leszek: az Ő jelenléte. Áldott karácsonyt kívánok mindenkinek!

*

Drótos Mirjam

Mire tanított az Úr ebben az évben, miért adhatok hálát?

Kicsit szégyenkezve kezdtem el gondolkodni ezen az elmúlt évemen, úgy éreztem, sok a mulasztásom, sokkal többet is tehettem volna az Úrért. Mégis hamar békességet éreztem, mert eszembe jutott, hogy ha az én teljesítményem, Isten-keresésem nem is volt mindig százszázalékos, az Úr utolért, ajándékai jelen voltak az életemben, és ezekről örömmel emlékezhetek meg most.

Az első és legfontosabb talán, amire idén az Úr tanított, és egyben nekem ajándékozott, a **türelem** és a **kegyelem**. Azt vettem észre magamon, hogy sokkal inkább tudok tanulni mások jó példájából, belátóbb vagyok és elfogadóbb, mint ha kioktatnának, megszégyenítenének, és felhívnák a figyelmemet a hibáimra.

Az emberektől kaptam ilyen is, olyat is, és észrevettem, hogy mások jó példái tudtak engem igazán megszégyeníteni, építeni, fejlődésre készíteni, bűnbánatra ébreszteni. Az Úr is hasonlóan bánt velem, úgy vitt tovább, hogy türelmes volt hozzám és sosem vádolt vagy leckéztetett. „*Mert akit szeret az Úr, megdorgálja.*” (Zsidók 12,6) Engem is megítélt, de hálás vagyok neki, hogy nagyon vigyázott rám eközben, és nem ítélte el, nem vádolt. Engedte

látnom a kegyelmét és a szeretetét az életemben, és ez vitt többre Benne, így láttam meg a magam bűneit. Az Úr szeretete elfedezte a vétkeimet, nem pedig a szőnyeg alá söpötte. Ebben az évben ez lett az egyik vezérigém, és remélem egész életemben is, hogy „*a szeretet sok vétket elfedez*” (1 Péter 4,8). Azt láttam meg, hogy a szeretet visszaad valamit, amit a gonosz elvett. Újat ad. Az Úr példáján felbuzdulva és ebből a szeretetből merítve én is igyekszem visszaadni a bizalmat és a szeretetet azokba a kapcsolataimba, ahol úgy éreztem, engem megkárosítottak vagy ellenem vétettek. Ami még segített ebben, az az volt, hogy beláttam, az Úr minden érzésemben osztozik velem, tudja, hogy mi fáj nekem, az Neki is fáj, és hogy bárki bánt engem, elsősorban Őt bántja.

A másik dolog, ami most eszembe jut, hogy az Úr elkezdte munkálni bennem, az a **békesség**. Ebben (is) nagyon sokat kell még fejlődnöm, de hálás vagyok azért az ígéretéért az Úrnak, hogy „*az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.*” (Filippi 4,7)

A békességemet főleg magammal kapcsolatban veszítem el könnyen, nehezen hozok döntéseket, sokat aggódom és rágódom azon, hogy mi a legjobb, mi Isten terve, hogyan tudok megfelelni mindenkinek. Ez persze nagyon felesleges, hiszen amíg embereknek igyekszem tetszeni, nem lehetek az Úr szolgálója. Viszont, ha szeretem az Urat, minden a javamra van még akkor is, ha hozhattam volna emberileg jobb döntést. Kicsit hajlamos vagyok az életet végigizgulni, sokszor félni is. Ehelyett szeretnék békességben lenni és hittel nézni előre.

És itt köszön be a félelem. Sokáig nem is vettem észre, hogy mennyire meg tud kötözni és lehúzni engem ez az érzés. Az Úrtól kaptam idén, hogy megláthattam, mennyire megkötözöttje vagyok a félelmeimnek. Amikor nem hiszek, olyankor félni kezdek. Azon kívül, hogy tudatosan igyekeztem **nem félni**, ebben az évben az Úr megmutatta, hogy amikor a félelmeimet sorolgom, a gonosz hazugságait hajtogatom és nem a valóságot. A legtöbb stresszt, azt hiszem, az okozta az életemben, hogy nem bíztam Isten jó tervében, és abban, hogy a tenyerén hordoz. Szeretném ezt is szem előtt tartani, és csak az Urat félni. „*Az Úrnak félelme tiszta, megáll mindörökké.*” (Zsoltárok 19,10)

A lelki dolgokon kívül az Úr a mindennapjaimat is megörvendeztette. Hálás vagyok Neki minden ajándékáért, a családomért, a barátaimért, az idén született „kisbaba barátaimért”, akikben ugyancsak az Isten tökéletességét láthatom. Szeretnék szüntelen megemlékezni minden harcomról, minden győzelmemről, amit az Isten adott. *Sámuel pedig vett egy követ, és felállítá Mispa és SÉN között, és Ében-Házzernek nevezte el, mert mondá: Mindeddig megsegített minket az Úr!*” (1 Sámuel 7,12)

*

Héja Emese

Mit kaptam idén az Úrtól?

Amikor először zárt be az egyetem tavasszal, és elkezdődött a távoktatás, még nem gondoltam, hogy számomra az Úr egy szolgálatot is fog adni, és egy nagy megtapasztalást!

Logopédus hallgatóként az egyik kurzus keretein belül egy beszédvizsgálatot kellett elvégeznem egy nyolc éves korú gyermekkel. Sokat gondolkoztam én és a szüleim is, hogy az ismeretségi körünkben kinek lehet ilyen korú gyermeke, amikor anyukámnak eszébe jutott,

hogy az egyik volt kolléganőjének van egy lánya és egy fia, és a fiú talán éppen ilyen idős. Fel is hívta, és a család bele is egyezett, hogy elvégezzem a vizsgálatot. A fiú épp nyolc éves, a lányuk pedig tizenkettő. Ráadásul kiderült, hogy nemrégén költöztek be a szomszéd lépcsőházba, szóval szó szerint csak néhány lépés távolság volt közöttünk. Már amikor megtörtént a telefonos egyeztetés, elkezdődtek sajnos az iskolabezárások is, és ahova jártak, az az iskola is bezárt. Minden hétköznap volt néhány óra, amikor sem az apuka, sem az anyuka nem tudott otthon lenni a gyerekekkel, és már a telefonban megkértek, hogy nem tudnék-e rájuk vigyázni ebben az időszakban. Engem meglepett a felkérés, hogy így ismeretlenül is megbíznának bennem, bár azt tudták, hogy hívó család vagyunk. Ők is hívők, talán ezért volt a bizalom. Igent mondtam a felkérésre, bár igazából bele sem gondoltam, hogy mit is kéne csinálnom majd velük, vagy mennyi időre is fog szólni ez a felkérés.

Amikor először átmentem hozzájuk, a gyerekek örömmel és izgalommal fogadtak, még mind a ketten elég szégyenlősek voltak, de meg tudtuk találni a közös hangot. Szívesen játszottak velem, és nagyon várták, hogy újra menjek hozzájuk, én is örömmel mentem. De ahogy teltek a hetek, és utána a hónapok, a kezdeti lelkesedés és az újdonság varázsa sajnos már elszállt. A fiú és a lány kezdte már előttem is kimutatni az érzéseit, egyre jobban frusztrálta őket a bezártság, és egyre kevésbé akartak részt venni az általam kitalált játékokban. Az én lelkesedésem is lankadt, mert úgy éreztem, hogy én hiába próbálom feldobni őket, nem tudják értékelni az erőfeszítéseimet, pedig próbálkoztam kreatív, alkotásos, kézműves ötletekkel, játékokkal, társasokkal, lakásban végezhető tornagyakorlatokkal, filmekkel, számítógépes játékokkal. A végén már szinte mindenre a „nincs kedvem” kifejezést kaptam. Nekik maguktól nem nagyon voltak ötleteik, hogy mit csináljanak, így, ha nem volt kedvük azt csinálni, amit hoztam nekik, és beszélgetni sem akartak, akkor unatkoztak, ami egyikünk számára sem volt jó érzés. Volt olyan nap is, amikor a lány és az anyuka nagyon összevesztek, és amikor én velük maradtam, a lány ki sem jött a szobájából egy szóra sem. Már a kezdetektől imádkoztam, hogy legyen velem az Úr, amikor átmegek hozzájuk, de ahogy egyre nehezebb lett ez a szolgálat, még inkább imádkoztam. Tudtam, hogy nem volt véletlen, hogy nekem pont azzal a fiúval kellett vizsgálatot végezni és tudtam, hogy a szülőknek ez a vigyázás nagy segítséget jelent, nem kell azon aggódniuk, hogy egyedül lennének otthon a gyerekek. Így továbbra is kitartottam és végeztem a szolgálatot. Voltak jobb és rosszabb napok is, például az utolsó együtt töltött napon vittem nekik jó sok lufit, és csináltunk egy akadálypályát, amin a lufikkal kellett végigmenni, azt nagyon élvezték. De az egész időszak egy nagy tapasztalatszerzés is volt a számomra, az Úr több olyan tulajdonságomra is rámutatott, amik a jövőben hasznosak lesznek majd, amikor már dolgozni fogok.

Végül nyáron már nem kellett mennem hozzájuk, így összesen négy hónapot vigyáztam a gyerekekre, szinte minden hétköznap néhány órában. Egészében véve boldog vagyok, hogy segíteni tudtam nekik ebben az időszakban, és fel tudott használni engem az Úr. Ugyanakkor nekem is egy megerősítést adott Isten, hogy tudok idősebb gyerekekkel is foglalkozni, tudok kreatív lenni, kitartóan tudok türelmes lenni, meg tudom őrizni a békességemet, és tudok szeretettel fordulni a gyerekekhez. Imádkozom, hogy ezeket a tulajdonságokat egyre inkább erősítse meg bennem Isten. Visszajelzést kaptam, hogy valóban az Úr vezetett engem erre a szakmára.

„Útaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeimre taníts meg engem.” (Zsoltárok 25,4)

Dr. Laczkovszki Gyöngyi

**„...ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”
(Máté 28,20)**

Azt hiszem, senki sem így képzelte el a 2020 évet tavaly szilveszterkor. Többen meg is fogalmazták azt a gondolatot, amivel én is azonosulni tudok: „2020 nem az az év volt, amikor megkaptam mindent, amit akartam, hanem az, amikor megtanultam becsülni mindazt, amim van.” Az eltervezett vagy kívánt dolgokból sok minden nem valósulhatott meg. Átértékelődtek viszont azok a dolgok, amik eddig természetesek voltak számunkra, mint egészség, személyes találkozások, ölelések, kézfogások, templomban az alkalmak... Az én életemben ez az év a járványtól függetlenül is nagy változást hozott. Az egyetemi tanulmányaim végére értem. Ez az időszak próbára tett (főleg a vizsgaidőszakok). Újra és újra ráébredtem, hogy mennyire szükségem van Istenre, nem is főként azért, hogy minden jól sikerüljön, hanem inkább, hogy tudjam kezelni a stresszhelyzeteket és legyen elég kitartásom. Az Úr megígérte, hogy velem lesz végig, és valóban így volt. Nem sikerült minden csettintésre, de azt tudtam és éreztem, hogy amikor már fogytán az erőm, akkor is velem van az Úr és fogja a kezemet. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem vártam az egyetem végét. Különleges élmény volt, hogy szigorlatozhattam még melegítő nadrágban és ingben a gépem előtt, és diplomaosztómat is csak képernyők előtt nézhették a „meghívottak”. Az Úr a dicsőség, nagyon hálás vagyok, hogy mindezidáig megsegített.

Nyáron nem a megszokott vagy eltervezett programokban volt részem, viszont az Úr adott egy szolgálati lehetőséget, amiből sokat tanulhattam. Jó volt ezen keresztül több testvéremet is jobban megismerni, velük együtt munkálkodni gyerekek között, és látni, ahogy nyitnak Isten felé.

Hálás vagyok azért is, hogy munkakeresésem során is megtapasztaltam a vezetését. Eleinte, amikor elkezdtem keresgélni, még nem fogalmazódott meg bennem, hogy pontosan milyen helyen dolgoznék, de a későbbiekben ez körvonalazódott. Több munkahelyre inkább csak megérzés alapján mondtam nemet, de ahogy telt az idő, elgondolkoztam, hogy nem kellett volna-e másképp döntenem. Az Úr biztatásul ezt az ígét adta nekem: „*A miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, a miket Isten készített az őt szeretőknak.*” (1 Korinthus 2,9) Bízom az Úrban, hogy Ő készít nekem helyet. Nem sokkal később meghirdettek egy olyan munkalehetőséget, aminél a bennem megfogalmazódott kérések mindegyike stimmelt. Azóta ott dolgozom, és mindennap az Úr bölcsességét és szeretetét kérem a munkámhoz.

Jó visszatekinteni és megemlékezni, hogy az Úr vezet és terve van az életünkkel, még ha nem is rögtön látjuk, mi az.

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr – jólétet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek szánok.” (Jeremiás 29,11)

*

Szili András és Gál-Szili Nóra

2020 a hála éve

Miért vagyunk hálásak Istennek 2020-ban?

Az idei évben sok lehetőségünk volt a hálaadást tanulni, gyakorolni. Mint mindenki, mi is rengeteg változással és új helyzettel szembesültünk, de így év végéhez közeledve már elmondhatjuk, az Úr mindvégig velünk volt és segített minket.

Év elején még lázas és örömteli készülődésben voltunk áprilisi esküvőnk miatt, melyet a koronavírus első hulláma miatt márciusban el kellett halasztanunk. Bár mindkettőnk számára nehéz volt ez a döntés – hiszen nem csak 1-2 hónapot, hanem majdnem fél évet kellett várunk –, már ekkor igazán hálásak voltunk, hogy az Úr ilyen társsal ajándékozott meg minket. A szomorúság vagy a csalódás helyett az egymás iránti töretlen szeretetet éreztük, és hittük, hogy ez a fél év nem elvenni fog a közös életünkből, hanem nagyon sokat adni. Ez így is lett, hiszen a tavaszi karantén alatt együtt töltött idő és a későbbi nehézségek csak még jobban megerősítették a kapcsolatunkat.

A karantén időszak lehetőséget adott kilépni kicsit korábbi rohanó életmódunkból. Tudtunk tudatosan figyelmet fordítani a testi és lelki egészségünk megőrzésére. Esténként mindig jutott idő a közös igeolvasásra, beszélgetésre, másokkal való kapcsolattartásra, napközben pedig elsajátítottuk az újfajta, otthoni munkavégzés képességét. Ez különösen nagy kihívás volt Nóri számára, hiszen mind a gyógypedagógia, mind a logopédia személyes jelenlétre építő segítő szakma, ahol elsöre szinte lehetetlennek tűnt az online munkavégzés, de hála a kollégák rugalmasságának, és a szülők nyitottságának, végül ezek is hasznos alkalmakká váltak. Sokat tanultunk az időnk hasznos beosztásáról is – meghúzni a kereteket, és a prioritásokat, hogy ne folyjanak szét a napjaink. Megtanultuk értékelni azt a sok dolgot, amit korábban természetesnek vettünk, vagy éppen megláttuk azoknak hiábavalóságát, amiket korábban olyan fontosnak tartottunk. A tavaszi időszakunknak nagyon fontos része volt a kirándulással természetben töltött idő, szinte minden hétvégénket egy erdei faházban töltöttük, így feltöltődve kezdhettünk neki a következő home office-os munkahétnek a panellakásban. Míg körülöttünk sok helyen félelem és bizonytalanság volt, mi igazán hálásak vagyunk ezért a békés idilli időszakért, ami olyan sokat adott nekünk, és hálásak voltunk egymásért, hogy szinte minden más emberi kapcsolatot pótolni tudtunk egymás számára.

A nyári időszakban, a vírushelyzet enyhülése és az oldódó korlátozások mellett nem sikerült ugyan megtartanunk a korábbi lassult, lelkileg elmélyült, zsúfolt programoktól mentes életünket, viszont annál nagyobb örömet jelentett a családdal, barátokkal, testvérekkel való újbóli találkozás. Hatalmas öröm volt számunkra újra személyesen ott lenni a templomban, együtt lenni a testvérekkel, és élőben hallani Isten Igéjét, melyet lelkipásztoraink a karantén ideje alatt is fáradhatatlanul hirdettek. Mint sokak számára, nekünk is ez a fellélegzés és az önfeledt pihenés időszaka volt, amiről akkor már lehetett sejteni, hogy nem tart soká, és nagy szükségünk lesz az itt megélt sok szeretetre és boldog emlékre.

Az őszi időszak a második hullám kezdetével igazi hitpróbává vált számunkra. Az esetszámok robbanásszerű ugrásával – napi néhányról háromszázra, ami ma már sajnos apró változásnak tűnik csupán – az annyira várt és biztosnak hitt esküvőnk szinte lehetetlenné, elérhetlenné vált. Sikerült mégis Istenre bízunk ezt a helyzetet is, elhinni, hogy ha Ő úgy akarja, akkor meg fogjuk tartani az esküvőnk, és bízni abban, amit nekünk ígért: „*Szívének kívánságát megadtad néki; és ajkainak kérését nem tagadtad meg.*” (Zsoltárok 21,3) Az idő közeledtével,

a folyamatosan változó korlátozások miatt szinte hetente kellett átírni a forgatókönyvet – még az esküvő hetében is –, gyártani a B, C, ..., Z terveket, és támogatni egymást.

Végül elérkezett számunkra a Nagy Nap, ami minden előzetes várakozásunkat felülmúlta. Igazán elmondhatjuk, hogy az elejétől a végéig az Úr készített elő mindent, megajándékozva minket az év utolsó gyönyörű, meleg napjával. Az Úr megadta a nap meghitt, ünnepélyes lelkiségét, és a boldog ünneplés lehetőségét is a családuknk és barátaink körében. Talán soha ilyen koncentráltan, ilyen sok embertől ennyi szeretetet nem kaptunk, aminek a feldolgozása még sok időbe telt. Külön örömmé vált számunkra, hogy tavasszal nem tartottuk meg kapkodva a polgári szertartást, hanem türelemmel kivártuk, és így igazán egységben, Isten és emberek előtt köthettük össze az életünket. De a leghálásabbak azért voltunk Istennek, hogy megengedte, hogy a döntésünk valósággá váljon, és elindulhattunk a közös utunkon.

A hála és a szép emlékek azóta is körülöttünk vannak, ahogy visszagondolunk arra a napra, felidézzük azt a kimondhatatlanul sok szeretetet és támogatást, amit a készülődés során, az esküvő napján, és azóta is tapasztalunk, a családuknk és a gyülekezeti testvéreink részéről egyaránt. Mindenkinek volt egy kedves, szerető szava, egy biztató másfél méteres ölelése, vagy egy segítő gondolata, ami által érezhettük a szeretetet.

Az életünk persze egyáltalán nem állt meg, Isten még sok ajándékot tartogatott és tartogat számunkra. Azóta lehetőségünk volt elmenni egy gyönyörű nászútra, sikerült új otthonba költöznünk, és a családuknk is bővült két gyönyörű unokahúggal. Jelenleg imáink középpontjában Édesanyám áll, aki az Úrnak hála egy sikeres műtét után halad a gyógyulás útján, miközben nekünk lehetőségünk van gondoskodni róla. Bár a világ tele van aggodalommal és olyan nehézséget hozott, ami miatt az ember joggal aggódhat, mi mégis örömmel és hálával tekinthetünk vissza az évre és újra meg újra átélhetjük: „*Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik Istent szeretik, minden javokra van...*” (Róma 8,28)

*

Till Frida

Minden kegyelem

Én idén rengeteg támogatást és szeretetet kaptam az Úrtól. Ha valamiben kételkedtem, Tőle mindig biztos választ kaptam kérdéseimre. Nagyon sok erőt kaptam tőle a vírushelyzetre tekintve és az élet más részen is. Szeretetét és kegyelmét mindennap megtapasztalom. Én ezekért hálát adok Jézus Krisztusnak én nem csak karácsonykor, hanem az év többi napján is.

*

MI, KICSIT IDŐSEBBEK...

Baloghné Bach Anikó

Gyógyulás a Covid-ból

Mit kaptam én az Úrtól 2020-ban?

*„Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad, mindenféle nagy földrengések, járványok és éhínségek lesznek, rettenetes dolgok történnek, és hatalmas jelek tűnnek fel az égen.”
(Lukács 21,10,11)*

Amikor 2020 év tavaszán Európába is nagy erővel betört a világjárvány, nagy félelem fogta el a szívemet. Hallva a sok halálhírt, nagyon megijedtem. Nagyon sok család gyászolt, sokan veszítették el szeretteiket. Tudtam, hogy Istennek oka, célja van az emberiséggel, szinte a saját bőrünkön érezhetők az utolsó idők jelei. Mégis félttem, féltettem a családomat, szüleinket, testvéreinket. Az Úr ezzel az Igével nyugtatta meg akkor a szívemet: *„Menj be népem, menj be szobáidba, és zárd be ajtódat utánad, és rejsd el magad rövid szempillantásig, míg elmúlik a bús harag!”* (Ésaiás 26,20)

Engedelmeskedtünk, és mindent megtettünk, ami emberileg lehetséges, hogy óvjuk magunkat, és másokat, a körülöttünk lévöket. Félttem ettől a betegségtől, a haláltól, mi lesz, ha...? Ha meghalok, ki fogja nálam jobban szeretni a gyermekeimet, a férjemet? Nem Istenre néztem, hanem a körülményekre. Már annyira magunkra zártuk az ajtót, hogy senkivel sem tartottuk a kapcsolatot, szinte már telefonon sem beszéltünk. Észrevétlenül nem csak a házunk ajtaját zártuk be, hanem a szívünket is. Sajnos, hónapok teltek el így, csak magunknak éltünk.

Elmúlt az online tanév, aminek minden napja nagy öröm volt számomra. Hiszen én nagyon szeretem, ha együtt a család. A pici baba körüli teendők, kislányom tanítása boldogsággal töltötte el a szívem. Nekünk ez az időszak a családról szólt. Nagyon szeretünk együtt lenni gyermekeinkkel, szüleinkkel. A megszorítások után szeptemberben újra elkezdődött a tanév, sokan lazábban vették, de én még mindig betegesen féltettem a családomat és magamat. A szívem önzően kihűlt. Csak nehogy valaki megfertőzzön! Senkivel sem tartottunk kapcsolatot, csak akivel muszáj volt.

Ennek ellenére ősszel, eltelt kb. 1 hét is, hogy alig tudtam én és a férjem is járni. Nagyon fájtak a végtagjaink, nagyon fáradtak voltunk, iszonyatos fejförcsünk volt, mint még soha. A kislányom torokfájásra panaszkodott, így még sosem sírt, egész éjszaka. Pici babánk belázasodott, ő is nagyon sírt. Tudtuk, valami nagy baj van készülöben.

Félelem és aggodalom lett úrrá bennem. Jaj, Istenem, kérlek, ne vedd el a gyermekeimet!
„Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek.” (Márk 9,24)

Az állapotunk egyre rosszabb lett. A betegség, a láz, a testi fájdalmak ágyhoz szorítottak minket. Édesanyám segített a gyermekek körül. Tudtam, csakis az Úrtól jöhet a szabadítás. Az Úr Jézust hívtuk segítségül imádságban. *Uram, nálad nincs lehetetlen, kérlek, könyörülj meg*

rajtunk, bocsásd meg a bűneinket, hiszünk Benned, hisszük, hogy Te képes vagy a gyógyításra, szabadításra az életünkben, a gyermekeink életében. Gyógyíts meg minket! Így könyörögtünk az Úrhoz a férjemmel. Hittel elvettük a gyógyulást, de még betegek voltunk. Több hét telt el úgy, hogy minden megmozdulás fájdalmat okozott, majd egyre jobban lettünk. Pár nap után a lázunk lement, de még sok tünetünk volt. Eközben a gyermekeink is betegek voltak. Elkezdtem nagyon féltetni őket, s ekkor eszembe jutottak pásztorunk, Sándor bácsi szavai a „cselekvő hitről”. Mi is ez a cselekvő hit? „Ezért annak alapján élünk, amit hiszünk, és nem aszerint, amit látunk.” (2 Korinthus 5,7) Mint, ahogy az apa a fiát Jézushoz vitte a gyógyulásért, s Jézus azt mondta, minden lehetséges annak, aki hisz, most én is azt tehetem, hogy a gyermekeimet Jézushoz viszem. A hitben járás cselekvésre szólít. Hittem, és már teljes szívemmel bíztam az Úrban, hogy túl fogunk jutni ezen a betegségen. Már nem volt kétely bennem, sem félelem. Ez a vírus más, mint amit eddig tapasztaltunk, hiszen a lábadozás nagyon sokáig tartott, még mindig vannak maradványtünetek. Az újabb megpróbáltatás akkor jött, amikor anyukám is megbetegedett. Amíg ő minket ápolt, őt is megfertőztük. Nagyon aggódtunk érte, hiszen sok alapbetegsége van, de az Úr mélyen a szívünkbe véste igéjét, hogy Benne bízunk, és csak Őrá nézzünk. „Erőtlenségünket ő vette el, és betegségeinket ő hordozta.” (Máté 8,17) „...én vagyok az Úr, a te gyógyítód.” (2 Mózés 15,26)

Dicsőség és hála az Úr Jézusnak! Meggyógyultunk mindnyájan!

Mit kaptam az Úrtól? Gyógyulást, szabadulást, bizonyosságot, hogy nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.

Mire tanított az Úr? Nem akarja, hogy a félelem legyen úrrá bennem, mert az elveszi tőlem a hitet, az örömet, a hálát, a reményt. Az Úr kihozott minket a halál torkából, megmentette életünket, lelkünket a haláltól kereszthalálával és feltámadásával. Az Ő sebeiben van a mi gyógyulásunk.

Nagy kegyelem, hogy ezt a harcot sem egyedül vívtuk meg, ezért végtelen hála van a szívemben. A hátunk mögött egy teljes gyülekezet áll testileg és lelkileg minden helyzetben. Hálások vagyunk pásztorainknak és testvéreinknek!

Köszönjük a szeretetet és a lelki imatámogatást!

*

Kántor Csilla

Másfajta év, másfajta karácsony

Talán nem mindig könnyű a nehézségekért köszönetet mondani, nem őszinte a jókedv, ha belül üresség van, fájdalom, keserűség, indulatok.

Ebben az évben sok mindent láttunk, hallottunk, amit nem szerettünk volna. És sok mindent nem láttunk, nem érezhattunk, amire úgy éreztük, nagy szükségünk lett volna. Abban 7,5 milliárd emberből mindenki egyetért, hogy ami idén történt, azt nem tudtuk, nem vártuk és főleg nem akartuk.

Sokat tanulhattunk a múlandóságról, az igazán nehéz döntésekről.

Láthattuk és látjuk még mindig a becsületesen elvesztett csatákat, a minden erőfeszítés mellett is teljes csődöt, tehetetlenséget.

Mégis, az Úr idén is szeretett minket, megadta mindazt, amire szükségünk volt.

Kinek tanulmányai befejeztével diplomát, kinek otthont, kinek új munkahelyet, kinek családot.

Akik új szolgálatba léptek, azoknak erőt, türelmet, nagy szeretetet és végtelenül sok örömet az Úr közösségében, a testvérekkel való együtt szolgálásban, a jobbnál jobb lehetőségekben.

Az Úr nem csalt meg, soha nem képzelt örömet adott, amikor hónapokon keresztül, rég nem látott, drága szempárokba nézhettünk a templomban, másfél méter távolságból.

Ha láttuk lelkészeinket velünk szemben, a messzeségben, mégis sokkal közelebb, mint online.

És mégis örülhettünk, hogy online velük lehettünk, majd aztán egymással is, kisebb-nagyobb létszámban.

A csúcs talán mégis Aliga volt, amit talán sokunk nem is mert remélni.

Hálát adok, hogy mindazokat, akiknek még feladatuk van, a legsúlyosabb, legreménytelenebb betegségből is kihozta, közöttünk lehetnek, szolgálhatnak, azok pedig, akik hazatértek, futásukat elvégezheték, hitüket megtarthatták.

Köszönöm, hogy velünk voltál, Uram.

Köszönöm, hogy „*feletted való jóm nincsen*” (Zsoltárok 16,2/b).

*

Dr. Piricz Noémi

Lelki adományok

„A lelki adományok ugyan különfélék, a Lélek azonban ugyanaz. A szolgálatok is különfélék, de az Úr ugyanaz.” (1 Korinthus 12,4-5)

Miért kell egy hívő kereszténynek szolgálnia, ha az üdvösség kegyelemből, hit által van? „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.” (Efézus 2,9) Például szeretetből, mert az Úr szeretetet ad az emberek iránt. Másrészt viszont: „Azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában” (Jakab 2,17), „Mert a miképpen holt a test lélek nélkül, akképpen holt a hit is cselekedetek nélkül.” (Jakab 2,26)

Mire van szükségem, ha szolgálni szeretnék? Azaz, ha nem az önmegvalósítás és a villogás a fontos, hanem, hogy előmozdítsam Isten munkáját.

Adom magam a szolgálatra

Hát ez talán kissé kánaáni nyelven van, de nagyjából azt jelenti, hogy nyitottan és tette-készen az Úr elé állok, és azt mondom: Itt vagyok Uram. Szeretlek és szeretnék szolgálni Téged. Kérlek, mutasd meg, milyen szolgálásban vegyek részt. És amit ezután mutat, AZT ELFOGADOM. Nem én határozom meg az Úrnak, hogy mit szeretnék, mihez van kedvem, mihez van tehetségem, miben van tapasztalatom stb. Az Úr ezeket (is) jobban tudja nálam. Meg talán a szolgálatot nem rutinból, lendületből kell végezni, hanem az Úrra figyelve, alázatosan. Hiszen

Ő tesz alkalmassá a szolgálatra

Pontosabban akkor tesz alkalmassá, akkor áld meg benne, ha adom magam erre; ha ott vagyok, azt teszem, amit Ő szeretne.

Ez nem azt jelenti, hogy például fahangú, zenei hallás nélküli ember énekeljen szólót a templomban. Viszont akinek gyönyörű hangja és jó zenei hallása van, valószínűleg az sem fog azonnal szólót énekelni, ahogy belép a templom ajtaján, hanem csak amikor már lelkileg is megérett erre, azaz tehetségével nem önmagát akarja majd csillogtatni, hanem az Urat felmutatni, az Úr közösségébe vonni a hallgatóságot.

A tisztaság, a bűnök elrendezése az Úrral az alap a szolgálatra. Volt olyan evangelizációs koncert, amely előtt úrvacsorát vett az énekkar és a zenekar. A megtisztulás után viszont induljunk el arra az útra, amit az Úr mutat!

Én így tapasztaltam

Többször hívtak az Úr olyan szolgálatra, amiben semmilyen tapasztalatom nem volt addig. A '90-es években, az ún. teaházi szolgálásban vettem részt, ahol eleinte csak a zsíros kenyereket vittem ki a csöveseknek és fiataloknak. Aztán úgy alakult, hogy nem volt elég testvér a beszélgetésekhez, így én is asztalhoz ültem. Mivel értelmiségi családból származom, néha nem értettem egy-egy utcai szlenget. A beszélgetőtársaim mégsem cikiztek ki, mert érezték a szeretetet. Sőt sok évvel később találkoztam valakivel, aki határozottan emlékezett arra, hogy velem a teaházban beszélgetett. Valamiért fontos lehetett, az Úr tudja, miért.

Volt olyan szolgálatom, ahol a tudásomra volt szükség, de szükség volt a szeretet bölcsességére és türelmére is. *„Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít.” (1 Korinthus 8,1)* A szolgálat abban más, hogy ezt az Úrért teszem, az Úrral, az Úr dicsőségére. A szolgálat megtiszteltetés, és nem én teszek szívességet embereknek vagy Istennek.

Hullámvölgy a szolgálásban

Igen, van ilyen, el lehet fáradni, bele lehet fáradni. Szerintem ez nem szégyen, ha szembe nézek vele, akkor tudok rajta segíteni, vagy segítséget kérni, az Úrtól, vagy másoktól. Az elmúlt másfél évben halmozottan hátrányos helyzetű gyerekek (és szüleik) között szolgáltam lelki testvéreimmel együtt. Az elején éreztem, hogy az Úr hív erre a szolgálatra, pedig számomra totálisan új, szokatlan terep volt. Tudtam, hogy nehéz lesz. De hogy ennyire, arra nem számítottam! Amikor nagyon elfáradtam, az Úrhoz fordultam: „Uram, ha Te hívtál el erre a szolgálatra, akkor tegyél alkalmassá rá! Kérlek, újíts meg!” Most olyan könnyű legépelni, hogy megújított, pedig valójában nem az! Nem tudom, mit állított át a lelkemben, nem tudom, hogyan töltött fel az Úr. Egyszerűen azt tapasztaltam, hogy a következő foglalkozás és utána a többi sokkal könnyebben, olajozottabban ment.

A szolgálat öröme

Az Úr közelebb kerül hozzám a szolgálatok alatt, hiszen Rá figyelek. Olyan jó az Ő közelében lenni! Olyan fantasztikus megtapasztalni, ahogy munkálkodik az emberekben a szemem láttára! Ez engem is feltölt. Az is külön öröm, ahogy egységben vagyunk a szolgálatban; figyelünk egymásra és az Úrra. Mindenki azt adja, amije van. Nem próbál többnek (vagy kevesebbnek) vagy másnak látszódni, így tudja az Úr használni.

Úgy érzem, én is fejlődöm a szolgálatok és a hívő évek alatt. Túl az ötvenedik évemen, néha néha visszaneztek az elmúlt évtizedekre, és értékelek. Sok mindent másképp tennék a mai fejemmel, de a szolgálatra szánt időket soha nem sajnálom! Nem maradtam le semmiről sem a magánéletemben, sem a munkámban. Én úgy látom, hogy a hívő élet nem unalmas, nem stagnáló, és főleg nem arról szól, hogy mit nem szabad. Pedig nekem is voltak hullámvölgyek az életemben, a hívőségemben! Ilyenkor például ebbe az igébe kapaszkodtam: „*aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.*” (János 6,37)

Tehát véleményem szerint a keresztények nem azért szolgálnak, hogy kiérdemeljék, vagy elnyerjék az üdvösséget, vagy, mert annyira alkalmasak rá, hanem szeretetből, belső elhívásból.

A dicsőség pedig egyedül az Úré!

Hálás vagyok, hogy Neki szolgálhatok!

*

Szivesné Titkos Andrea

Mit kaptam idén az Úrtól?

2019 karácsonyán egy 3 napos külföldi utat kaptunk férjemmel együtt ajándékba, nagykorú, már kereső gyermekeinktől.

Ez év januárjának végén egy ködös, hideg reggelen az égboltot vastag, egybefüggő, szürke felhőzet borította, csak a repülőtér fényei adtak némi vigaszt a barátságatlan sötétben. Vegyes érzelmekkel, de kíváncsian vártam életem első repülését! A felszállást jól viseltem, és mielőtt elértük az utazó magasságot, a gép áttörte a felhőréteget, pillanatok múlva csodás kék ég, szikrázó napsütés fogadott minket, magunk alatt hagyva a hőmezőnek tűnő felhőtakarót. A gyönyörű látvány lenyűgözött! Éreztem Isten jelenlétét, és egy belső hang szólalt meg bennem: „Látod, így fentről minden más! A sas is megteszi ezt az utat, amikor a felhők fölé repül, hogy élvezze a szabadságot. Ne félj, itt is jelen vagyok és vigyázok rád! **Szeretném, ha mindig emlékeznél erre, amit most látsz, és úgy repülnél a nehézségek felhői fölé, ahogyan a sas törekszik elérni a szürkesség feletti fényt!**”

Akkor még nem is sejtettem, hányszor kell majd felidézniem az akkor átélt pillanatot.

Az utazást követő hetekben egyre markánsabb aggodalmak gyülekeztek az életünkben, egyik hétről a másikra megjelent a világjárvány komor, vastag fellege. A munkahelyemen naponta változó utasítások, egyre szigorodó protokollok éreztették velünk, hogy a COVID-19 elnevezésű vírus elől nincs menekvés, ha tetszik, ha nem! Jelen van, és beárnyékolja a mindennapjainkat, gondolatainkat, egészségünket, életünket. Az osztályunkat covid-fogadó helynek nevezték ki, és úgy alakult a helyzet, hogy az első, fertőzés-gyanús édesanya babáját, nekem kellett elkülönítő szobában ápolnom. Váratlanul ért a feladat, és imában „felrepültem a felhő fölé”, kértem az Urat, őrizzen meg, védjen meg a fertőzéstől, de ne csak engem, hanem az egész osztályt: álljon meg az ajtó előtt a pusztító, és hozzánk ne is közelítsen! Ezután teljes békességben dolgoztam végig a műszakomat. Imám meghallgatásra talált, és a járvány első hullámában egyetlen fertőzött anyának a babája sem volt pozitív, egyetlen koraszülött sem fertőződött meg, senki sem betegedett meg az osztályon dolgozó nővérek és orvosok közül!

A járvány második hulláma – mindannyian észlelhettük a híradásokból – jóval nagyobb támadást jelentett, mint az első. A rohamos vírusterjedést már mindenütt regisztrálták, és ezúttal nem került el sem a munkahelyemet, sem a családomat. A nővérek közül már többen átestek a betegségen, amikor én is tünetes lettem.

Első utam a trónhoz vezetett: „*És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak téged és te dicsőítesz engem.*” (Zsoltárok 50,15) Ezúttal a félelem fekete felhőjén kellett hittel átrepülnöm. „Tudom az Igéből, hogy az utolsó időkben az igazak is alig tartatnak meg, **de megtartatnak**, Uram!” – így érveltem Istennek. Az imádság végére békességre jutottam, hálát tudtam adni a helyzetemért, és örültem, hogy együtt lehetek a családommal minimum 2 hétig. A velem együtt élők egyike sem betegedett meg, miközben nálam a felső légúti panaszokat követően egyéb tünetek is jelentkeztek. Egyik orvos sem tudta prognosztizálni, hogy maradvány-tüneteim mikor múlnak el, lesz-e további szövődménye a fertőzésnek. Egyedül Istenben bíztam és Tőle vártam a teljes gyógyulást, hitben láttam, hogy megtart és felépít teljesen!

Nagyon jól esett, és hálásan köszönöm mindazok imáját, akik gondoltak ránk! Különösen örültem Sándor bácsi és Ági telefonhívásának, együtt érző, gondoskodó szeretetüknek, a

közös imának. Jó volt újra felemelkedni lélekben, bár fizikailag még erőtlennek éreztem magam. A közös könyörgés utáni napokban fokozatosan javult a közérzetem és a teherbírásom is. Az Úrnak legyen hála, hogy a már „kirepült”, dolgozó három gyermekem közül csak egyikük volt covid-pozitív, szintén enyhe tünetekkel. Ilyen kegyelmes Istenünk van!

A következő sötét, borús felhőzetet az osztályunkon tapasztalt negatív, kritikus, ítélkező légkör jelentette, amelynek lehangoló, kimerítő, közönyt okozó hatása érezhető volt nővértársaim között. Újra csak egyet tehettem: lélekben felemelkedni a Világosság Atyjához és engedelmeskedni az Igének: „*a ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel!*” (Filippi 4,5) Munka közben az Úrnak énekeltem, dicsőítő, hálaadó énekeket, és megtapasztaltam, hogy bár a körülmények nem változtak, engem az Úr Jézus védőburokkal vett körül. Lelkemmél ismét sikerült feljutnom a „felhők fölé” a ragyogó fénybe, miközben kívülről csak az látszott, hogy magamban dúdolgatok.

Értek jogos kritikák és igazságtalan, megalázó vádak egyaránt, de amikor egyik kollégánóm megkérdezte „*hogyan van erőd ilyen légkörben dolgozni, békességben maradni és csendben túrni*” elmondtam, hogy „*a szolga nem nagyobb az ő Uránál*” (János 13,16)!

Ha az Úr Jézus némán tűrte a vádaskodást, megaláztatást, akkor nekem is ez az utam, „*mert Istennek kell inkább engedni, hogy nem az embereknek.*” (Ap. Csel. 5,29)

Még nincs vége az évnek és a borús időszaknak sem, de töretlen bizalommal keresem az Urat, az ő akaratát, és várom visszajövetelét, hogy jelenlétében élvezhessem a szabadság kék egét és dicsőségének fényét.

Most, az adventi készülődés időszakában se feledkezzünk meg arról, hogy még tart a kegyelmi idő, éljünk vele!

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, amíg közel van!” (Ésaiás 55,6)

*

Zárszóul:

Számtalan okunk van a hálára, néhány rövid gondolat a Testvérektől:

1. A járvány első hulláma alatt nem dolgoztam, nem volt munkahelyem két és fél hónapig, álláskereső munkanélküli voltam. Ez időszak alatt anyagiakban az Úr kegyelemmel megadta a bővülködést, a megfelelő időben. Soha nem késett, a segítség mindig időben jött, sem előbb, sem később.

2. A Nyugati pályaudvarnál dolgozom, forgalmas helyen, beszélgetünk a kollégákkal. Egyszer csak megkérdezi az egyik kolléga, miért van az, hogy soha nem hallottalak Istenről káromkodni? Talán hiszel Istenben? Így tehettem bizonyosságot Jézus szeretetéről, kegyelméről.

3. Munkahelyem megtartására egy vizsgát kellett tennem. Nehéz volt, de a testvérek gondoltak rám, imádkoztak értem. A szóbelin mégis megbuktam, és nagyon aggódtam, hogy mi lesz velem. Újból állástalan leszek a járvány ideje alatt? Közben a próbaidő utolsó napja is egyre közeledett. Aggódtam, de az Urat kértem, most könyörüljön rajtam. Kegyelméből kiválóan sikerülhetett a pótszóbeli. Utána beszéltem a főnökömmel, és a jövőben is számít rám. Egyedül Istené a dicsőség!

4. Már nagyon régóta tartozom a bizonyosságommal nektek. 2018-ban történt, hogy édesapám, akkor 84 évesen elment egy gasztroszkópos vizsgálatra, ahol észrevettek a beleiben két polipot, az egyiket akkor eltávolították, a nagyobbat viszont nem tudták. Elmondták, hogy műtetre vissza kell jönni. Apukám sokáig nem szánta rá magát. A következő év elején bement a Honvédkórházba a megadott időpontban, úgy érezte, napok óta influenzás, rosszul van, enni nem tud. Amikor bement, megállapította az orvos, hogy hasnyálmirigy gyulladása van. Hála Istennek! Meggyógyították, hazament, de pünkösdi környékén újból vissza kellett mennie. Amikor a tükrözést elvégezték a műtét előtt, azt mondták, nem találják a polipot. Meglátogattuk, azt hittük, az altató hatása alatt van, ezért mondja. Aztán az orvos megerősítette, hogy eltűnt. Apukám boldogan ment másnap haza, azóta is jól van, dicsőség az Úrnak!

5. „Örüljete az Úrban...”

A napokban, egy nehéz szolgálat közben, ahogy a gyerekek boldog nyüzsgésben futkostak körülöttem, egyszer csak megragadt bennem a pillanat, és azt gondoltam: „Boldog vagyok!” A Szentlélek nyitotta meg a szememet, hogy meglássam lelki szemmel Jézusom számomra eltett ajándékait. Most sincs más dolgom, még ha mélyponton lennék is, és minden kilátástalannak tűnne, gyenge és szomorú lennék is, tudjam: Jézus ma is az én reményem, világosságom, erőm és vigasztalóm! Persze csak akkor, ha a mindez a szolgálat közben ér.

Udott Unnepet!